

תפ"ח (נצרת) 19492-08-11 - מדינת ישראל נ' חוסיין אל שייך-חוסיין

תפ"ח (נצרת) 19492-08-11 - מדינת ישראל נ' חוסיין אל שייך-חוסיין מחוזי נצרת

תפ"ח (נצרת) 19492-08-11

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז צפון

נגד

חוסיין אל שייך-חוסיין

בית המשפט המחוזי בנצרת

[14.01.2013]

בפני: כבוד סגן הנשיא, השופט - תאופיק כתילי, אב"ד

כבוד השופט אשר קולה

כבוד השופט דני צרפתי

מטעם המאשימה - עו"ד סופי טקצ'מן-גרניט

מטעם הנאשם - הובא וע"י ב"כ עו"ד דוד דרעי

מטעם משפחת הקורבן: עו"ד אבו אחמד מטעם הלשכה לסיוע משפטי בצפון

גזר דין

מבוא:

1. הנאשם שלפנינו הורשע, ביום 31.5.12, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של הריגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, יריות באזור מגורים, עבירה לפי סעיף 340א לחוק. עובדות כתב האישום המתוקן:
2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, אביו של הנאשם, מחמוד כריים (להלן: "האב") מתגורר עם משפחתו בבית בכפר ריינה. בסמוך לבית האב מצויים בתיים של שלושה מאחיו של האב (להלן: "המתחם"). אחד האחים המתגוררים במתחם הוא ראיף כריים (להלן: "ראיף"). הנאשם מתגורר עם אשתו וילדיו במקום אחר בכפר.

3. ביום 23.7.11 נערכה במתחם חתונה לבתו של אחד האחים. לאחר תום החתונה התפזרו רוב האורחים, ובהם הנאשם, ואולם חלק מבני המשפחה נותרו במקום, וישבו יחד בשעות הערב. בין הנוכחים היה גם אמיר כריים בן ה-23, תושב משהד, בן דודו של הנאשם (להלן: "אמיר"). בסמוך לשעה 23:00 התעורר ויכוח בין האב לבין ראף, וזאת בהמשך לסכסוך קודם ששרר בין האב לבני משפחה אחרים. במהלך הויכוח התעמתו האב וראף בצעקות ובקללות, עד אשר האחים האחרים הפרידו בין השניים והובילו את האב ואת ראף איש איש לביתו. ראף נותר עומד על-יד מדרגות הכניסה לביתו.
4. בסמוך לחצות, בעת שהנאשם היה בביתו, התקשרה אליו אמו נסערת, וקראה לו להגיע למתחם, באומרה כי ראף הכה את אביו. למשמע דברי אמו, הנאשם נטל את אקדחו האישי מסוג "יריחו" (להלן: "האקדח") ומיהר ונסע עמו, כשהוא טעון במחסנית, אל המתחם, ברכבו מסוג מרצדס (להלן: "הרכב"). הנאשם הגיע אל המתחם תוך דקות ספורות, נהג את הרכב במהירות בדרך הגישה למתחם, והחנה אותו ליד רחבת בטון סמוכה לביתו של ראף. הנאשם יצא מהרכב, מיהר לעבר ביתו של ראף, שם עמד ראף כאמור לעיל, כשהאקדח בידו והוא צועק: "איפה הוא, איפה הוא", וירה לעבר ביתו של ראף בכוונה לפגוע בו. בראותם את מעשי הנאשם ולמשמע הירי התקרבו בני משפחה שונים, וביניהם אמיר, למקום, וחלקם מיהרו אל הנאשם ונאבקו בו כדי לקחת ממנו את האקדח. הנאשם התנגד ולא הניח לאקדח, ובמהלך המאבק ירה שני קליעים נוספים שאחד מהם פגע באמיר, שעמד בקרבת מקום. אמיר נפגע בפניו, נפל לאדמה, ובני המשפחה מיהרו אליו והניחו לנאשם, אשר בסיוע אחיו, עזב את המקום ברכב. הנאשם הובל, בסמוך לשעה 00:20, לבית החולים פוריה בטבריה, כשהוא סובל משבר ברגלו השמאלית. אחד הקליעים שירה הנאשם פגע בראף.
5. כתוצאה ממעשי הנאשם חדר הקליע לחלל הגולגולת של אמיר וגרם למחיקה כמעט שלמה של חדרי המוח ולדימום סאבדוראלי. אמיר הובהל לבית החולים האיטלקי בנצרת, ומשם לבית החולים רמב"ם, והיה ללא הכרה, עד שביום 25.7.11 נפטר כתוצאה מנזק חמור למוח. הקליע שפגע בראף, כתוצאה ממעשיו של הנאשם, גרם לשני פצעים, חדר לאזור הבטן ויצא לאחר שעבר מסלול טנגנציאלי, ללא עדות לפגיעה באיברים פנימיים.
- הסדר הטיעון:
6. על-פי הסדר הטיעון, עליו הודיעו הצדדים במהלך הדיון שהתקיים ביום 31.5.12, לאחר שנשמעו חלק מעדי התביעה, הנאשם חזר בו מכפירתו, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. כן הוסכם בין הצדדים כי הטיעון לעונש יהיה פתוח, וכי בטרם הטיעונים לעונש יערך תסקיר שירות המבחן לנאשם, וכן תסקיר נפגעי העבירה.
- תסקירי נפגעי העבירה:

7. מפאת חיסיונם של הפרטים הכלולים בתסקירים אלה, נימנע מלפרט את כל הרשום בהם. נציין, כי עורכי התסקיר ביקרו בבית משפחת המנוח, נפגשו עם הוריו, תאופיק ופאוזיה כריים, ושוחחו עם אחותו הצעירה של המנוח. המנוח היה בן 23 כשנהרג, ולו חמישה אחים ואחיות. הוא סיים 12 שנות לימוד, וביקש להשתלב בעבודה במוסך שנוהל על-ידי אביו. הוא גילה אחריות ותואר כחברותי, מסור וכריזמטי. מותו הפתאומי הותיר חלל ריק, כאב ואובדן בקרב משפחתו. רצף חיי המשפחה נקטע מאז האסון הטראגי, והם דיווחו כי חייהם לא שבו להיות כפי שהיו בעבר, והמשפחה מתנהלת באווירה של עצב וקושי. כן תוארו בפירוט בתסקיר הפגיעות הרגשיות והנפשיות שנגרמו לבני משפחת המנוח בעקבות האירוע.
8. על-פי תסקיר נפגע העבירה שנערך לראיף, בן 45, גרוש ואב לשלושה ילדים, עובר לפציעתו הוא עבד במוסך שניהל אחיו תאופיק, אביו של אמיר המנוח, וכך היה גם מצוי בקרבה למנוח עצמו. הוא מסר כי בליל האירוע, למרות פציעתו, הוא אמנם היה שרוי בהלם ובבהלה, אולם היה טרוד ונסער מהפציעה האנושה שנגרמה לאמיר. הוא סייע בהעברתו לבתי החולים, ובתוך כך קיבל טיפול ראשוני בפציעתו שלו, שלמרבה המזל לא הייתה חמורה. הגם שניצל מפגיעה קשה, הוא לא חש הקלה כלשהי, והוא טרוד בתוצאות האירוע הטראגי במהלכו קופחו חייו של אחיינו. הוא מתקשה לחזור לתפקוד תקין בתחום התעסוקתי, וחש שהמשפחה המורחבת שלו מתפלגת ומתפרקת. כן תוארו בפירוט בתסקיר הפגיעות הרגשיות והנפשיות שנגרמו לראיף בעקבות האירוע.
- תסקיר שירות המבחן לנאשם:
9. הנאשם, בן 34, נשוי ואב לארבע בנות. טרם מעצרו, הוא ניהל עסק עצמאי של שירותי גרירה וחילוץ רכבים. הוא סיים 12 שנות לימוד, שמר על רצף תעסוקתי עד לפתיחת העסק העצמאי, ואין לו הרשעות קודמות. הנאשם תיאר את הסכסוך הקיים בין אביו לבין שלושה מאחיו. לטענתו, במהלך האירוע, קיבל שיחת טלפון מאמו שמסרה לו כי אביו מותקף על-ידי אחד מאחיו. הוא הגיע כשברשותו נשק, אשר החזיק ברישיון עקב אופי עבודתו, אך לטענתו לא התכוון לפגוע באיש באמצעות הנשק. כאשר הבחין במהומה, לטענתו, ירה לאוויר כדי להפסיק את המהומה, ואז התנפלו עליו בני המשפחה, הכו אותו וניסו לקחת את נשקו. הוא חשש להרפות מן הנשק כי אם ילקח על-ידי האחרים, הם עלולים להשתמש בו נגדו. במהלך המאבק הוא הופל ארצה ונפגע ברגלו ממכת מקל. בתגובה לכאב, ותוך מאבק על החזקת האקדח, נפלטו הכדורים אשר פגעו בבן דודו.
10. לדברי הנאשם בפני שירות המבחן, הוא והמנוח היו קרובים זה לזה, טרם האירוע. הוא ביטא כאב רב על השלכות מעכשיו ועל אבדן המנוח עבורו ועבור משפחתו. הוא מבין את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם, ומצר עליהם מאוד. הוא הביע התנצלות בפני אבי המנוח, בשיחה עמו. שירות המבחן התרשם מהנאשם כבעל יכולות טובות, מחויבות למשפחתו, מנומס, מביע אמפתיה ונוטל אחריות אישית. במהלך האירוע הוא פעל באופן אימפולסיבי ונמנע מלהפעיל שיקול דעת, מתוך חווית פגיעה אישית וקושי לבצע נפרדות בינו לבין אביו, תוך מעורבות רגשית מוחלטת, שהובילה לתגובה הקיצונית.
11. לאור התוצאות החמורות של מעשי הנאשם, נמנע שירות המבחן להמליץ על חלופה לעונש מאסר בפועל, ואולם לאור העובדה שמדובר באדם נורמטיבי, ומצוקתו הגדולה לאור תוצאות מעשיו, המליץ שירות המבחן לשלב את הנאשם בבית סוהר שיקומי, ולאפשר לו לקבל טיפול מתאים שסייע לו בעיבוד השלכות מעשיו.
- טיעוני המאשימה לעונש:

12. בטיעוניה עמדה ב"כ המאשימה על חומרת מעשי הנאשם והעבירות בהן הורשע, ואולם ציינה כי מדובר בעבירות המאופיינות בקשת רחבה של ענישה, ולטענתה המקרה מצוי ברף העליון של חומרה. הנאשם המיט אסון כבד על משפחתו, וגדע את חייו של המנוח בצורה אלימה, תוך פגיעה בערך של קדושת החיים ושלמות הגוף. השימוש בנשק חם, הירי לעבר אנשים שאינם חמושים, מבלי שהייתה התגרות כלפי הנאשם, ומבלי שהנאשם היה עד בעצמו לתקיפת אביו, שכלל לא ארעה בפועל, מוסיפים חומרה למעשים. רק בנס לא גרמו מעשיו לתוצאה חמורה יותר, לאור טיב הפגיעה בראיף. הנזק שגרם הנאשם לאור התוצאות הטראגיות של מעשהו הוא רב.
13. עוד ציינה ב"כ המאשימה בטיעוניה כי הנאשם נמנע מליטול אחריות מלאה למעשים, לאור ההסברים שסיפק לשירות המבחן (וכפי שיובא להלן גם בגרסה שמסר בבית המשפט במסגרת הדיון בטיעונים לעונש), כאשר מסר שם גרסה שאינה עולה בקנה אחד עם הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, משטען כי ירה רק לאחר שהותקף והיה בסכנת חיים, וכי הכדורים "נפלטו" מן האקדח. אין לקבל מפי הנאשם את הדימוי הקורבני שהוא מנסה ליצור לעצמו, אלא שיש לקבוע כי הוא היה אקטיבי וגרם במו ידיו לתוצאה הטראגית. התנהגות הנאשם הייתה בריונית, ולא מדובר באדם ש"נקלע" לאירוע במהלכו היה לו הכרח להתגונן מפני תוקפים.
14. נוסף על כך, טענה המאשימה, כי שימוש בנשק חם במקרים מסוג זה הפך נפוץ לאחרונה, והוא מחייב ענישה מחמירה ומרתיעה. הגם שהנאשם לא התכוון לגרום למותו של בן דודו דווקא, אין בכך כדי למעט מאחריותו לתוצאה הקשה. לדעת ב"כ המאשימה, מתחם הענישה בנסיבות העניין, צריך לנוע בין 15 ל-20 שנות מאסר בפועל (אליו התייחסה המאשימה הגם שהתיקון הנוגע להבניית שיקול הדעת בענישה אינו חל בענייננו), ועונשו של הנאשם ראוי שיתקרב לרף העליון של המתחם, ולפיכך ביקשה המאשימה כי יוטל על הנאשם 17 שנות מאסר, ובנוסף כי יוטל עליו הפיצוי המקסימאלי האפשרי, לטובת משפחת המנוח, בסך ₪ 258,000, וכן פיצוי משמעותי לטובת ראיף.
- טיעוני הנאשם לעונש:
15. ב"כ הנאשם עמד בטיעונו על היותו של הנאשם אדם צעיר, אב לילדים קטנים, נורמטיבי וללא עבר פלילי. ההתנהגות הנמהרת במהלך האירוע אינה מאפיינת אותו בדרך כלל. הנאשם, כשנטל אקדח, לא שיער כי הוא עלול לפגוע בבן דודו המנוח, ולכן הוא נטל אחריות מלאה למעשים, ואף פעל בהתאם לכך מיד לאחר האירוע, כאשר דיווח למשטרה על מה שקרה, ובהמשך, הודה בביצוען של עבירות חמורות במסגרת הסדר הטיעון. הוא ציין כי מעשי הנאשם בוצעו על רקע הסכסוך הקיים במשפחתו, ועל רקע הידרדרות האירוע לפסים אלימים. כן עמד הסנגור על תחושות הצער והחרטה שביטא הנאשם ביחס לתוצאה הקשה של מעשיו.
16. עוד נטען, כי הנאשם ניסה לכפר על מעשיו, ולעצור את הדרדרות הסכסוך בין בני המשפחה, בכך שהביע הסכמתו לכל תנאי שייקבע במסגרת הסולחה, ואולם הסולחה נכשלה עקב סירובו של אבי המנוח לאשר את התנאים. ב"כ הנאשם הביא לעדות, במסגרת הטיעונים לעונש, את אחד מנציגי ועדת הסולחה. לדבריו, הושגה הסכמה בין הצדדים על גובה הפיצוי שישולם למשפחת המנוח, ולאחר זמן מה אביו של המנוח נמלך בדעתו, וטען שהוא זכאי לפיצוי גם מן האחים עמם הוא מסוכסך, שלדבריו אחראים גם הם לאירוע.

17. כן טען הסנגור כי במהלך האירוע, הוכה הנאשם כך שנגרם לו שבר מורכב ברגלו, כאשר לטענתו, הירי בוצע בזמן המאבק, תחת ההלם והכאב בהם היה שרוי לאחר הפגיעה בו, והקליעים אשר פגעו באמיר ובראיף נורו כשהוא שכוב על הקרקע ומותקף על-ידי אחרים. לאחר שהנאשם ירה את הירייה הראשונה, הוא נסוג ולא היה בכוונתו להמשיך לירות, כך שהיריות הנוספות באו במהלך המאבק ובעקבותיו.
18. לאור המפורט לעיל, טען הסנגור כי ראוי להתחשב בנאשם, ולהימנע מלהשית עליו עונש מאסר ממושך, להסתפק בעונש קצר שישקף את הכאב והצער שחש הנאשם, ויאפשר לו לשקם את חייו בעתיד, ולאזנו בהטלת פיצוי כספי משמעותי. לדבריו, ענישה כזו תעודד את המשפחה להשלים את הליך הסולחה, שיוביל להרגעת הרוחות וימנע את הסלמת הסכסוך.
- דברי הנאשם:
19. הנאשם, בדבריו בפנינו, מסר כי הוא נוטל אחריות מלאה למעשים, וכי שיתף פעולה באופן מלא עם הליך הסולחה. הוא הביע כאב רב על מותו של המנוח, והתנצל על המעשים. הוא טען כי כשנורו הקליעים הוא היה פצוע, שכוב על הארץ, מותקף ובהלם. לדבריו, גם הוא בבחינת קורבן בגדר המקרה. הוא ביקש את רחמי בית המשפט והתחשבותו.
- דיון והכרעה:
20. יום 23.7.11 החל בשמחה משפחתית, והסתיים באסון כבד, לאחר שמעשה מר ונמהר של הנאשם גרם למותו של הצעיר אמיר כריים, בן דודו של המנוח, ולפציעתו של דודו, ראיף, ביריות אקדח. לאחר שהנאשם, אשר שהה בביתו, שמע מאמו שאביו הותקף לכאורה על-ידי ראיף, הגיע הנאשם ברכבו אל המתחם בו מתגוררת משפחתו בריינה, ובידו אקדח טעון במחסנית. מייד עם הגיעו, הוא ירה לעבר ביתו של ראיף בכוונה לפגוע בו. בני משפחה שונים, וביניהם אמיר המנוח, נאבקו בו על-מנת לקחת ממנו את האקדח. במהלך המאבק ירה הנאשם שני קליעים נוספים, שאחד מהם פגע באמיר וגרם כאמור למותו, והשני פגע בראיף, וגרם לפציעה שרק באורח נס לא הסתיימה בתוצאות חמורות יותר.
21. הנאשם הדגיש בפנינו כי עובר לביצוע הירי הקטלני, הוא הותקף על-ידי בני המשפחה, פחד כי יאונה לו רע אם ילקח אקדחו ממנו, וספג מכות ברגלו אשר גרמו לו לשבר מורכב בה, כאשר מתוך ההלם והכאב בהם הוא היה שרוי, נורו הכדורים מאקדחו, מבלי שהייתה לו כוונה באותו שלב לפגוע באיש. גרסתו זו של הנאשם, אשר הועלתה במהלך הטיעונים לעונש, אינה תואמת לעובדות כתב האישום המתוקן, ולעבירות החמורות של הריגה וחבלה בכוונה מחמירה, הודאה שהובהר בפנינו כי ניתנה מרצון חופשי ומתוך הבנה מלאה של משמעות ההודאה. הנאשם ניסה לשוות לחלק השני של היריות דימוי של ירי ב"שגגה", כאשר למעשה הוא פעל בקור רוח, עת הגיע למתחם עם אקדח טעון בידו, ירה באקדח לראשונה לעבר ראיף אשר עמד בפתח ביתו, וירה פעמיים נוספות תוך מאבק אלים עם בני המשפחה.

כך הבהיר בעניין אחר כבוד השופט דנציגר, בקבעו:

"יובהר כי מקום בו ההרשעה מתבססת על עובדות כתב האישום המתוקן לצרכי הסדר טיעון, בית המשפט שמאשר את ההסדר כבול לתשתית העובדתית המפורטת בכתב האישום בו הודה הנאשם ואין מקום לסטות מתשתית זו (ראו והשוו: ע"פ 4907/11 מרעי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.11.2012), פסקה 5)" (ע"פ 2994/12 זגורי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.12.2012)).

22. מעשי הנאשם הנם חמורים ביותר. ההצטיידות בנשק חם, ההגעה היזומה למקום שבו נערכה זה עתה שמחה משפחתית, כשהוא מונע בכוונה לפגוע באדם על-בסיס השמועה בלבד, והירי באזור מגורים בו מצטופפים אותה עת מספר רב של אנשים, מבטאים התנהגות נמהרת וחסרת מעצורים, שפוטנציאל ההסלמה שלה והסיכון הטמון בה, ברורים. תוצאות מעשיו של הנאשם חמורות, והשלכותיהם יהדהדו בקרב בני המשפחה זמן רב בעתיד. ככלל, ראויים מעשים מעין אלה, לענישה מרתיעה, בדמות עונש מאסר ממושך, שתהלוך ותשקף את חומרת המעשים, ואת סלידת בתי המשפט מן השימוש באלימות ובנשק חם כאמצעי לפתרון סכסוכים.

23. אכן, כפי שציינה ב"כ המאשימה בטיעוניה בפנינו, קשת הענישה בעבירת ההריגה, ובעבירת החבלה בכוונה מחמירה הנה רחבה, בתלוי בנסיבות המקרה ובנסיבותיו האישיות של הנאשם.

24. בע"פ 6095/10 חאג' יחיא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.7.12) דן בית-המשפט העליון בעניינו של מערער, בעבירת הריגה ובעבירה של גרימת חבלה חמורה בנשק קר, על רקע קטטה אלימה, שפרצה בין המערער ובין מי שתקפו אותו ואת בני משפחתו. בית-המשפט המחוזי גזר על המערער, בין היתר, עונש מאסר בפועל בן 12 שנים. בית-המשפט העליון קבע יש מקום להתערב במידת מה בעונש שהוטל על המערער, אשר מצא עצמו, ללא התגרות מצדו, לכוד באירוע אלים, בו הותקפו הוא ובני משפחתו. אמנם, היה על המערער להימנע מלרדוף אחרי התוקפים, אך יש לתת לאירועים שקדמו להריגה משקל של ממש במסגרת גזר הדין, הגם שאין בהם הצדקה לביצוע העבירה או להפחית מחומרתה. בית-המשפט העליון העמיד את עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער על 10 שנות מאסר.

25. עוד נפנה לפסק-הדין בתפ"ח (ת"א) 27283-01-12 מדינת ישראל נ' חבה (פורסם בנבו, 31.10.12) בו סקרה כב' השופטת ד"ר אבניאלי, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, את מתחם העונש ההולם בעבירת ההריגה, וקבעה כי המתחם ההולם הנו בין שבע לאחת עשרה שנים, תוך שהפנתה לפסיקה התומכת בקביעת מתחם הולם זה. בגזר-הדין, הוטלו על הנאשם עשר שנות מאסר בפועל. נציין ונדגיש, באשר למתחם העונש ההולם שנקבע שם, כי איננו נדרשים כלל לעניין מתחם הענישה ההולם לפי תיקון 113 לחוק, שאינו חל בעניינו, ואיננו קובעים מסמרות לעניין מתחם זה.

26. בעניינו, ומאחר ועסקינן במסכת עובדתית אחת הכורכת במשולב את שלוש העבירות בהן הורשע הנאשם דנן, ראינו הצדקה ליתן ענישה מאוחדת וכוללת בהתאם. נוסף כי החומרה במסכת העובדתית המתוארת בכתב האישום המתוקן, הנה בכך: שהנאשם פעל בצורה יזומה, מתוכננת ומכוונת, עת הצטייד בנשק חם והגיע ברכב למתחם המשפחה ברינה. הוא גמר בלבו לפגוע בראיף, על רקע הסברה כי זה האחרון תקף את אביו, ולמעשה ללא התגרות בפועל מצד קורבנותיו. הנאשם ירה לעבר ראיף טרם בירר את שאירע, ומבלי שעמד בסיכון כלשהו מפניו היה עליו להתגונן. כתוצאה מירי ראשוני זה, אשר היה כאמור ללא כל התגרות מצידו של ראיף, החל המאבק המתואר בסעיף 7 לכתב האישום המתוקן. הנאשם צריך היה לצפות כי כתוצאה מהירי הראשוני יתפתח מאבק, ומשכך, וגם אם היריות המאוחרות נורו תוך כדי מאבק זה, היה על הנאשם לצפות גם זאת.

27. לא נעלמה מעינינו חרטנו הכנה של הנאשם, אשר לא היה בכוונתו לגרום לתוצאה הטראגית לה גרם, כיוון שביקש לפגוע בראיף אך לא התכוון לפגוע באמיר, אליו היה קרוב, לדבריו. התרשמנו כי הנאשם אכן מכה על חטא, וחש צער רב על מותו של המנוח, ואולם לא ניתן לקבוע לגביו כי הוא נטל אחריות מלאה למעשים, בעיקר לאור הגרסה שמסר בפנינו, ותוארה לעיל, ושאינה משקפת כאמור את נסיבות המעשה בהן הודה. כשיקולים לקולא בעניינו של הנאשם יש להביא בחשבון גילו הצעיר והעדר עבר פלילי, והודאתו במסגרת הסדר טיעון אשר תרמה לחיסכון ניכר במשאבים ובזמן שיפוטי. 28. לאור המפורט לעיל, ולאחר ששקלנו את כלל השיקולים לחומרה ולקולה בעניינו של הנאשם בפנינו, אנו מטילים עליו את העונשים הבאים:

א. 13 שנות מאסר, מתוכן 11 שנים לריצוי בפועל ובניכוי ימי מעצרו מיום 24.7.11, ואילו היתרה על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע;

ב. הנאשם יפצה את הורי המנוח, אמיר כריים, בסך של 80,000 ₪; הנאשם יפצה את ראיף כריים בסך של 30,000 ₪; סכומי הפיצויים ישולמו בתוך 6 חודשים מיום מתן גזר הדין, ויופקדו בגזברות בית-המשפט, אשר תעבירם לידי נפגעי העבירה כאמור לעיל, על-פי הפרטים שימסרו לה על-ידי המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן והודע היום ג' שבט תשע"ג, 14/01/2013 במעמד הנוכחים.